

Kaip karvė, pririšta per šnerves perverta ilga virve, yra apribota, taip ir žmogiškosios būtybės yra ribojamos įvairių Vedų draudimų ir yra priverstos paklusti Aukščiausiojo nurodymams.

Komentaras. Kiekviena gyva būtybė - tiek žmogus, tiek žvėris, tiek paukštis - mano esąs nepriklausomas.

Bet iš tiesų niekas nėra laisvas nuo griežtų Viešpaties įstatymų. Tokios yra materialios būties taisyklės. Viešpaties įstatymai tokie griežti, kad stenkis nesistengęs - jų vis tiek neišsilenksi. Apsukrūs nusikaltėliai gali išsisukti nuo žmonių sukurtų įstatymų, tačiau įstatymų, kuriuos paskelbė aukščiausiasis įstatymų leidėjas, apeiti neįmanoma. Už menkiausią nukrypimą nuo Dievo įstatymų gresia didžiausia bausmė. Aukščiausiojo įstatymai vadinami religijos normų sąvadu, yra pritaikyti įvairioms sąlygoms, bet svarbiausias visų religijų principas yra vienas - paklusti Aukščiausiojo Dievo įsakymui, t.y.

religijos įstatymams.

Visos gyvos būtybės, gyvenančios materialiaame pasaulyje, pačios pasirinko rizikingą sąlygotą gyvenimą ir pakliuvo į materialios gamtos įstatymų spąstus. Vienintelis būdas iš jų ištrūkti - paklusti Aukščiausiajam. Tačiau, užuot stengęsi išsivaduoti iš iliuzijos gniaužtų, paiki žmonės pančioja save įvairiais įvardijimais: šventikai, vadovai, prekybininkai, darbininkai, individualistai, musulmonai, indai, europiečiai, amerikiečiai, kinai ir t.t. Todėl Aukščiausiojo Viešpaties valios vykdymą jie sieja su atitinkamais šventraščiais ir valstybės įstatymais. Valstybės išleisti įstatymai tėra netobula religijos įstatymų imitacija. Pasaulietinė, t.y. ateistinė, valstybė leidžia savo piliečiams laužyti Dievo įstatymus, tačiau baudžia už jos pačios įstatymų nepaisymą. Tačiau net ir vykdydama valstybės išleistus įstatymus (o jie - netobuli) žmonija pasmerkta kentėti, nes paminamas Dievo įstatymas.

Materialios būties sąlygomis visi žmonės iš prigimties yra netobuli, todėl ir genialiausias materialiu požiūriu žmogus negali sukurti tobulų įstatymų. Dievo gi įstatymai - nepriekaištingi. Jei vadovai žino Dievo įstatymus, išnyksta poreikis griebtis laikinųjų priemonių, t.y. šaukti netikusių žmonių susirinkimus įstatymams kurti. Žmogaus sukurti įstatymai laikini, juos kaskart reikia keisti, o Dievo įstatymai nekinta, nes tobulo Dievo Asmens įstatymai - tobuli.

Religijos įstatymus. Šventraščių nurodymus, atsižvelgdamos į skirtingas gyvenimo sąlygas, sukūrė nesąlygotos asmenybės - Dievo atstovai. Vykdydamos Viešpaties valią gyvos būtybės palaipsniui išsivaduoja iš materialios būties gniaužtų. Bet gyva būtybė yra amžinas

Aukščiausiojo Viešpaties tarnas - tokia yra tikroji jos padėtis. Išvaduotąjį su transcendentine meile tarnauja Viešpačiui ir patiria visišką gyvenimo laisvę, dažnai prilygstančią Paties Viešpaties laisvei ar net didesnę.

Deja, sąlygotame materialiam pasaulyje kiekviena gyva būtybė nori būti kitų gyvų būtybių Viešpačiu ir, veikiant iliuzijai, šis jos siekimas viešpatauti tampa nesibaigiančio sąlygoto gyvenimo priežastimi. Taigi materialiam pasaulyje gyva būtybė vis labiau suvaržoma. Ir tai trunka tol, kol ji nusilenkia Viešpačiui ir sugrįžta į prigimtine amžinos tarnystės būseną. Toks yra galutinis „Bhagavad-gitos“ ir kitų pripažintų pasaulio šventraščių žodis.

Kęstutis BALTRĖTIS

„Naujoji Vaga“, Ignalinos rajono laikraštis